

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 15.

Den 1. Mai 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af **Ældste Orson Pratt,**

afholdt i Salt Lake City den 26. Januar 1873.

(Fra „Journal of Discourses“).

Fortsat fra Side 215.

I Begyndelsen af denne Kirles Organisation vare vi uersarne og forstod ikke ret Nødvendigheden af at vise streng Lydighed til Herrens Ord, hvilz Varsag vi maatte lide under Folgerne af vor Ulydighed. Vi blevé først fordrevne fra Kirtland til Jackson County; derfra blevé vi forjagede til andre Egne i Missouri. Den samme Skjæne fulgte os i Far West, i Caldwell County og i Illinois, fra hvilket sidstnævnte Sted vi blevé fordrevne, efterat vi havde op holdt os der en Tid og som Folge af Flid, Lykke og Fremgang vare blevne velstaende.

Vi have bogstaveligen opfyldt Profeterne, som staa beskrevne i denne gode Bog, Bibelen. Zion er hensynløst blevet lastet baade hid og bid og har ikke nydt nogen No. Hun er bleven fordreven fra Sted til Sted og fra By til By, indtil

hun til sidst blev forjaget ud i en øde Ørken. Hvad har denne Sorg og Bekymring, som er kommen over dette Folk, tjent til? Herrens Ord gjennem hans Profeter ere blevne opfylde. Herren talte til os gjennem Joseph Smith, hvilket staar nedstrevet i denne Bog (Pagtensbog). Han sagde, at dersom vi ikke fulgte den Løbebane, som han havde lagt for os, skulle vores Fjender komme over os, vort Blod skulle blive udgydt, og vi skulle blive adsprede og forjagede fra Sted til Sted, og dette er noisagtig gaaet i Opfyldeelse.

Jeg tror ikke det er nødvendigt at berøre Mere angaaende de nye Abenbaringer; lad os nu gjøre nogle Hentydninger til de gamle, som beskrives i Bibelen. Jeg kunde anføre mange Abenbaringer af baade Pagtensbog og Mor-

monsbog, som omtaler de sidste Dages haarde Straffedomme; men da jeg ønsker at udville Bibelens Profetier vil jeg op-høre med Behandlingen af de foregaaende Emner.

Jeg vil nu henlede Opmærksomheden paa nogle Skriftsteder i Johannes Åaben-baring 14de Kapitel, som begynder med det 6te Vers:

„Dg jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jordens og alle Slegter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med hoi Rost: frygter Gud og giver ham Vre, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder Den, som har gjort Himlen og Jordens og Havel og Vandenes Kilder“.

Det synes heraf som om denne Engel skulde flyve gjennem Himlen ved Dommens Uddeling. Og efterat Evangeliet var gjengivet til Jordens vilde Straffedommene blive udgydte over den. I det 8de Vers læse vi: „Dg en anden Engel fulgte, som sagde: den er falden, den er falden, Babylon den store Stad; thi den har givet alle Hedninger at drifte af sit Horeries giftige Bin. Og den tredie Engel fulgte den og sagde med hoi Rost: dersom Mogen tilbeder Dyret og dets Billedede, og tager Mæret i sin Vand eller i sin Haand, han drifter og Guds Bredes Bin, som er istjænket ublandet i hans Forternelses Kalk; og han skal pine med Ild og Svobl for de hellige Engles og for Lammets Asyn“.

Tor at bevise at Evangeliet skulde forkyndes og at Plagerne skulde udses over det store Babylon, forend Frelserens anden Tillommelse, vil jeg læse fra det 14de Vers og til Enden af dette Kapitel.

„Dg jeg saa, og se en hvid Sky, og En sad paa Skyen, lig et Menneskes Son, som havde en Guldkrone paa sit

Hoved og en sharp Segel i sin Haand. Og en anden Engel udgik af Templet, som raabte med hoi Rost til den, som sad paa Skyen: udstræk din Segel og host; thi Timen at hoste er kommen, fordi Jordens Host er moden. Og den, som sad paa Skyen, lod sin Segel gaa over Jordens og Jordens blev hostet. Og en anden Engel udgik af Templet i Himlen; ogsaa han havde en sharp Segel. Og en anden Engel udgik fra Alteret, som havde Magt over Ilden; og han raabte med stærkt Skrig til den, som havde den sharpe Segel, sigende: udstræk din sharpe Segel og affær Druerne af Jordens Vintræ; thi dets Druer ere modne. Og Engelen lod sin Segel gaa over Jordens og affær Frugten af Jordens Vintræ og kastede den i Guds Bredes store Perselar. Og Perselaret blev traadt udenfor Staden, og der gik Blod ud af Perselaret indtil Hestenes Bidsler, tusinde og seg hundrede Stadier langt“.

I kunne heraf se, hvad som vil følge Budbringeren af Evangeliet. En, som benævnes Menneskenes Son, skal udstrække sin Segel og hoste Jordens. Derpaa blive flere Engle udsendte med deres Segle, som ogsaa skulle hoste Jordens. Disse Engle skulle affærere Vintræts Frugter paa Jordens og indsamle dem til et Sted paa det de kunne blive straffede; og Dommen, som vil overgaa disse Indsamlede, vil blive saa haard, at Blodet, som bliver udost, skal naa op til Hestenes Bidsler. De Ugudelige skulle paa denne Maade blive persede i Herrens Vinperse. Skulde I synes om at hænde, hvor dette Sted er, og hvorfør Folket skal blive indsamlet dertil? Herren vil paa en Tid ifølge Johannes Åabenbaring tillade tre urene Aander — djævelstede Væsener, der skulle gjøre Mirakler, — at gaa ud blandt Menneskeslægten; og de skulle indsamle Jordens Konger, store Mænd og mægtige

Armeer, til et Sted, som paa Hebraisk kaldes Harmageddon. Herren kalder det en stor Vinperse. Men hvor er dette Harmageddon? Det ligger lidt Øst for den gamle Stad Jerusalem. For at vise Eder, at dette er Vinpersen, hvor Herren vil udøse sine Straffedomme, lad mig henlede Eders Dymærkomhed paa det tredie Kapitel hos Profeten Joel, som hentyder til den samme Ting; thi Josphats Dal, som omtales af Profeten, og Harmageddon som beskrives af Johannes, ligge begge to lige i Nabostabet af hinanden. Joel siger:

„Thi se, i de samme Dage og paa den samme Tid, naar jeg skal omvende Jude og Jerusalems Fængsel, da vil jeg samle alle Hedningerne og føre dem ned til Josphats Dal; og der vil jeg holde Dom med dem, for mit Folks og Israels min Arbs Skyld, som de have adspredt iblandt Hedningerne og delt mit Land“. I det 14de Vers siger Profeten: „Raaber dette blandt Hedningerne, helliger en Krig, opvækler de Vældige, lader alle Stridsmændene komme frem, ja drage op. Slaar Eders Hæller sammen til Sværd, og Eders Segle til Spyd; den Skræbelige skal sige: jeg er en vældig Krigemand. Slaar Eder tilhobe og kommer, alle Hedninger trindt omkring! og samler Eder; Herre! lad dine Vældige komme bid ned“. Herren vil komme med alle sine Hellige i Himmelens Skyer paa samme Tid som denne store Arme gør sit Indtog i Josphats Dal.

„Hedningerne skulle opvækkes og fare op til Josphats Dal; thi der vil jeg sidde at dømme alle Hedningerne trindt omkring“.

Det Skrifsted, angaaende at Høsten er moden, omtales ogsaa i Johannes Aabenbaring 14de Kapitel. „Udkaster Seglene, thi Høsten er moden; kommer, farer ned, thi Vinpersen er fyldt, Perse-

karene løbe over, thi deres Ondskab er stor. Der skal være Mængde hos Mængde i den bestemte Dom's Dal; thi Herrens Dag er nær i den bestemte Dom's Dal. Sol og Maane blive sorte, og Stjernerne forholdt deres Skin“.

Dersom I ønske at hjælde Biomstændighederne og Tiden, naar Solen og Maanen skulle blive formørkede, naar Stjernerne skulle forholde deres Skin og naar totalt Mørke. Skal herstæ over Jordens, saa er denne Tildragelse paa en saa klar og tydelig Maade forudsagt her, at I ikke kunne tage Feil. Naar I se Nationerne paa Jorden, Hedningerne samt Folkestagene nordfor Jerusalem. — Den store russiske Nation og andre Folkestag paa det asiatiske Fastland til sammen med de europæiske Magter gjøre Forbund og drage op mod Jerusalem, esterat Staden paany er gjenopbygget af Joderne; naar I der se dem samles i utallige Skarer i den bestemte Dal, da er det Tid for Eder at forvente Herrens Komme med sine mægtige Hærstarer og se Himmellegemerne formørkede“.

„Og Herren skal bræle ud af Zion og udgive sin Rost af Jerusalem, og Himmel og Jorden skulle bæve; men Herren skal være en Tilflugt for sit Folk og en Besætning for Israels Born“.

Israels og Judæa Born ville paa den Dag sætte deres Lid og Fortrostdning til deres Forsædres Herre og Gud, og de ville forvente Befrielse af hans Haand. De ville vide, at de foruden hans Hjælp ikke kunne bestaa mod deres Fjenders Overmagt — Gog og Magog og mange andre Nationer, som skulle drage op imod dem og bedække det hele Land lig en Sky. Paa denne Tid ville de klartlig kunne se, at medmindre Herren staar dem bi, ville de ikke være ifstand til at beseire disse mægtige Skarer, de ville dersor sætte deres Forhaabning til ham; og

„Herren vil brole ud af Zion og udgive sin Røst af Jerusalem, og han skal være en Tilslugt for sit Folk og en Besættning for Israels Born“.

„Og I skulle fornemme, at jeg er Herren Eders Gud, som bor i Zion paa mit hellige Bjerg; og Jerusalem skal vorde saare hellig, og Fremmede skulle ikke ydermere gaa igjennem den. Og det skal ske, paa den samme Dag skulle Bjer-gene dyppe med Most, og Høiene skulle flyde med Mælk og i alle Stromme i Juda skal gaa Vand, og der skal udgaa en Kilde af Herrens Hus, og den skal vande Sittims Dal. Egypten skal blive aldeles øde, og Edom skal blive til en meget øde Ør, for den Bold, som de gjorde Inde Born, at de have udøft uskyldigt Blod i deres Land. Men Juda skal blive evindelig og Jerusalem fra Slægt til Slægt. Og jeg vil forlære deres Blod at være uskyldigt, hvilket jeg ikke tilforn havde forklaret at være uskyldigt; og Herren bor i Zion“.

Nu vil jeg gjøre nogle Bemærknin-
ger med Hensyn til Forstjellen mellem Zion og Jerusalem. Zion vil blive be-
gunstiget med Herrens Nærværelse, førend Jøerne blive tilladte at stue hans Asyn. Herren vil først komme til Zions Tempel, forinden han besøger Jerusalems. Han vil, forinden sin Komme i Skerne med megen Kraft og Herlighed, først vise sig i Zions Stad og Tempel; eller med andre Ord, alle de Røre af Hjertet, som i de Dage erholde Tilladelser til at indgaa i Guds Tempel i Zion, der skal blive opbygget paa dette Kontinent (Amerika), ville se ham; thi han vil aabenbare sig for dem og bo i Zions Midte. Hans Throne vil blive i Zion. Og dette Land, som forдум var forsjættet Josephs Born, og som nu kaldes Amerika, skal blive Zions Land; og Hovedstaden i dette Land vil blive det ny Jerusalem. Indvaanderne

i denne Stad, deres Huse og Tempel vil altsammen blive overskygget af Herrens Herlighed.

Men efterat han er kommen og har brolet ud af Zion, efter at han har be-
søgt sit Tempel og efterat han som en Hyrde har besøgt sit Folk og boet i deres Midte for et langt Tidsrum, vil han med alle sine Hellige drage op til det gamle Jerusalem; thi det sidste Værk, som bli-
ver udført førend den store Hviledag kommer, vil blive at besøge de Nationer, der have samlet sig tilhøbe i den store Vinperse, som skal blive traadt udenfor Staden i Øst. Og Blodet af Mennesker, Heste og Kameler skal blive sammenblan-
det. De store Hærstarer, som skulle blive slagne i disse smaa Dale, skulle være saa talrige, at deres Blod ifølge Herrens Ord for en vis Distance skal naa til Hestenes Bidsler.

Jeg ved ikke om jeg har Lid nok til fuldkommen at udvikle Beretningen om nogle andre forsædelige Straffedomme, som skulle komme over Menneskeslagten; ikke desmindre, jeg vil hentyde til nogle, som beskrives i Johannes Åabenbaring. Førend jeg indlader mig paa dette Emne, lad mig gjøre Eder opmærksomme paa, at Herren gjennem Profeten Joseph tiljæn-
tede os Noget, som vi benævne Noglen til Joh. Åabenbaring. Profeten spurgte Herren ved en Leilighed, hvad Meningen var med dette, at de syv Engle skulle ba-
sune. Herren, saavidt jeg kan erindre, svarede ham med disse Ord: „Ligesom Herren dannede Himlen og Jorden i seg Dage og paa den syvende Dag fuldendte sit Værk med at slabe Manden af Jordens Stov, saaledes vil han i Begyndelsen af det syvende Aartusinde herliggjøre Jorden og gjenløse Mennesket tilligemed Alt, som kan gjenløses. Han skal be-
segle alle Ting til Enden af alle Ting. Og Lyden af de syv Basuner er For-

beredelsen til Fuldsærelsen af hans Værk i det syvende Aartusindes Morgen".

Dette giver os Oplysning med Hensyn til Tiden, naar de syv Engels Basuner skulle høres. Deres Basuner ville ikke lyde i det sjette Aartusindes Aften, men naar dette Tidrum er tilende og det syvende Aartusindes Morgen har begyndt; og ligesom der i Begyndelsen var et Arbeide at udføre paa den syvende Dag, saasom at plante en Have, hvori Mennesket blev sat, saaledes er der ogsaa et vist Arbeide at udføre i Begyndelsen af det syvende Aartusinde. Og dette Værk er: Menneskets Opstandelse og Gjenløsning, hvori indbefattes Hedningegenerationerne og de Folk, der ere døde uden Lov og som ere i Fængsel, hvor de side Straf for deres Synder.

Naar Herren har ladet sine syv Engle basune, vil han sætte alle disse sine Beslutninger i Udførelse, hvilket altsammen ifølge hans Billie skal blive fuldført paa denne Morgen. Forinden Frelseren lader sig se i Himlens Skyer, skulle Basunerne lyde for at berede Veien for Herrens Tilkommelse. Hvad vil finde Sted, naar Lyden af disse Basuner høres? Jeg vil fortælle Eder lidt om dette.

Naar den første Engel lader sin Basun høre, vil Hagel og Blå blandet med Blod blive lastet ned paa Jorden; og saa haard vil denne Blå- og Blodstorm blive, at en tredie Del af Træerne og alt gront Græs paa Jorden ville blive opbrænde. Den anden Engel vil lade sin Basun lyde, og Herren vil udøse sine Straffedomme over Vandene, som for en tredie Del skulle blive til Blod, hvilket vil forårsage, at en Trediedel af Havets Skabninger vil ds.

Da den tredie Engel basunede, siger Johannes, at han saa en Stjerne, brændende som en Fakkel falde fra Himlen, og den faldt paa Trediedelen af Floderne

og paa Vandkilderne. Denne Stjernes Navn var „Malurt“, og en Trediedel af Vandene blev til Malurt, hvilket bevirkede, at Vandet blev bestt og mange Mennesker døde deraf. Ved den fjerde Engels Basune ville ogsaa visse Straffedomme komme.

Derpaas vil den semte Engel basune, og en Engel vil nedsare, som har Nøglen til Afgrundens Brond, hvilken han vil oplade, og af Åbningen vil fremkomme Græshopper. Disse Insekter skulle plage Mennescene i sem Maaneder — nemlig i Tidsummet mellem den semte og den sjette Engels Basune — og i al denne Tid ville disse forsædelige Skabninger, som hverken vi eller nogen af vore Forsædre i de hensvundne Generationer nogensinde have set, pine de Ugudelige. Disse Uhører skulle have Vinger; de skulle have Haar som en Kvinde, Tænder lig en Løves, Haler i Lighed med Skorpioners; og ved deres Stik skulle de have Magt til at plage Mennescene; men ikke til at dræbe dem. Dette vil blive en orsædelig og rædsom Plage. De skulle have en Konge over sig og hans Navn er paa Græst Apolyon, med andre Ord, Djævelen. Dette Væsen har Herredomme over disse Skabninger, hvilke han udsender til en Tortur for Jordens Indbyggere, dog blot til Pine ikke til Død. Og i disse Dage skulle Mennescene paa Grund af disse grusomme Plager søger Doden, men ikke finde den; thi den skal fly fra dem, omendstjordt det vil være deres høieste Ønske at ds.

Naar Herren tillader, Djævelen at gaa ud og plage Mennescene, da maa I tro, at dette Væsen besidder en antagelig Magt. I have et Eksempel herpaa i Job. Da Satan bevegede Herren til at plage Job, fik han Tilladelse til at slaa denne Mand med Pestilentse, med Bylder og Saar, Pine og Fortvivelse. Satan

sagde til Herren: „Hvad gjælder det, om han ikke skal bande dig i dit Ansigt?“ For at bevise, hvorvidt Job vilde gjøre dette eller ikke, var det, at han blev slaaet med Bylber og Saar. Paa lignende Maade vil det ske med Menneskene, naar de blive angrebne af disse rædsomme Indsætter der skulle udkomme af Afgrunden Dyr, og som staa under Djævelens Komando.

Snart vil den sjette Engels Basune lyde, og hvad vil saa ske? De fire Engle, som ere bundne ved den store Flod Eu-phrates, ville blive løste; de skulle komme frem ridende paa Heste og deres Tal vil være to Gange ti tusinde Gange ti tusinde, hvilket er to hundrede Millioner — en stor og forsædlig Hær, hvis Størrelse, Jordens Indbaanere ingensinde saa tidligere. Hvem vil være med disse Engle? Det samme Slags Væsener med Dyr, saadanne som Jordens aldrig har hverken seet eller hørt omtale med Undtagelse af saaledes som de ere bestrevne i Joh. Aabenbaring. Dyr, af hvis Mund, der udgik Ild, Røg og Skovl, hvis Haler lig-nede Hugorme, som havde Hoveder, hvor med de gjorde Skade. Disse Straffedomme i Forening skulle ihjelstaa Trediedelen af Menneskene. Hvor lang Tid vil hengaa forinden disse Folk ere ihjelslagne? Der vil være et Mellermrum idet mindste for et Aar fra den sjette til den syvende Engels Basunelyd. Denne store Armee skal være beredt i Time, Dag, Maaned og Aar.

Jeg har nu omtalt nogle af Straffedommene, — ikke alle, — der ville ske inden Menneskernes Sons Tilkomstelse.

Lad mig i faa Ord gjøre nogle Be-mærkninger med Hensyn til de sidste Domme, som skulle udgydes over Jordens, førend Kristi Komme, disse kaldes de syv Plager. Jeg skal blot hentyde til nogle faa af dem.

Et af de fire Dyr skal give de syv Engle, som udgik af Tabernaklet i Himlen, syv Guldstaaler syldte med Guds Brede, og disse Bredestaaler skulle udgydes paa Jordens. Af dette kunne vi se, at Menneskesætten skal blive hjemføgt med langt større Plager, end den nogensinde tidligere har været undergivne. Naar den anden Engel udkommer sin Skaal i Havet, skal dette blive som Blodet af en Myrdet, isledesfor tidligere blev blot en Trediedel af Havet lig Blod. Og alle levende Væsener i Havet skulle dø; thi det hele Ocean paa vor Klode vil blive som Blodet af en Myrdet.

Der er en stor forskel mellem Blodet af et dødt Menneske og et levende Menneskes — det ene Fluidum er i Sammenligning med det andet ganske mod-hydeligt og væmmende. Intet Under, at Alt, som har Liv, og som befinner sig i Havet, maa gaa tilgrunde og do. Den tredie Engel vil udgyde sin Skaal i Floderne og Vandkilderne, og disse skulle ogsaa blive til Blod. Vi have allerede hørt, at naar den tredie Engel basunedes, vilde den Trediepart af Vandene blive bitre ligesom Malurt; og at denne Plage skulle blive efterfulgt af andre, som vare af en overmaade rædsom og gruopvækrende Karakter. Men naar de sidste Straffedomme blive udsatte, vil det blive endnu værre, thi da skulle Havene, Floderne og Vandkilderne forbandles til Blod.

Vil dette bringe Folkene til Omven-delse? Man skulle antage, at hele Jordens vilde omvende sig, naar alle disse grusomme og forsædelige Ødelæggelser komme over den; men dette vil ikke blive tilfældet, thi Menneskene ville paa Grund af alle de Pinsler, saasom Sygdomme, Saar, Hunger, Pestilentse og allehaande andre Plager, som komme over dem, bespotte Herren og undlade at gjøre Om-vendelse. Herrens Aand har veget fra

dem, deres Hjertet ere blevne forhærdede og istedefor at omvende sig og astaa fra deres onde Gjerninger, saasom Mord, Troldom, Horeri, Afgudsdyrkelse, Tyveri og andre vederstyggelige Laster, ville de vedblive uanseet alt dette at fremture i deres Ugudelighed. Dog Plage paa Plage vil blive utsomt over dem; indtil de ere tilintetgjorte.

Wed Flodernes og Vandkildernes Forvandling til Blod, vil en vis Engel udtryde: „Ketsærdig er du, Herre! du som er, og som var, du Hellige, at du har udfort denne Dom. Fordi de have udst Helliges og Profeters Blod, har du og givet dem Blod at drinke; thi de ere det værd“. Dette beviser, at der vil være Profeter i disse Dage, og at de Ugudelige ville udøse deres Blod. En stor Mæse af Menneskeslægten er i den Formening, at der ikke skal være Profeter mere; ikke desmindre, Profeterenes Blod skal udgydes i disse Dage, som bestrevet i Joh. Åabenbaring; og Herren vil give de Ugudelige Blod at drinke.

Der er mange flere Ting, angaaende de sidste Dages Straffedomme, som jeg kunde ønske at fremlægge for Eder; men jeg ser, at jeg allerede har afbenyttet nok af Tiden. Vi leve her i dette Territorium (Utah) tilsyneladende i Fred og Ro; men medmindre vi, Sidste-Dages Hellige, leve i Overensstemmelse med det Lys, som vor himmelske Fader har aabenbaret til os, kunne vi ikke undgaa disse Straffedomme.

Naar Herren udsender sine Plager over Nationerne ville ogsaa vi faa vor Stjærb, dersom vi vise Ulydighed mod hans Besalinger.

Dersom den Almægtige hjemmøger Jordens Nationer med Pestilentse og Blod, vil han ogsaa lade disse Ønder komme over os, hvis vi ikke gjor Omvendelse. Naar nu Nationerne, som leve i Ubidenhed angaaende Herren, skulle undergaa Fordervelse paa Grund af deres Ugudelighed, hvormeget mere skulle ikke de, der ere i Besiddelse af Lyst og Kundskaber blive hjemmøgte, dersom de vise Ulydighed mod hans Besalinger?

I gamle Dage udsendte Herren Fordærveren, som skulle ihjælslaa alle Egypternes Forstestøde; og paa samme Tid udpegede han et Middel hvorved Israels Born kunde undgaa Straffen. Den, som gjorde Brug af dette Middel, gif Dødsengelen forbi. Paa lignende Maade vil der ske i de Dage, naar Plagerne blive utsøte. De ville begynde blandt hans Hellige, og de, som foragte hans Love og ikke ville holde Wisdomsordet, kunne ikke gjøre nogen Forbring paa hans Maade og Barmhjertighed.

Herren gjor ingen Persons Anseelse. De som besidde et stort Lys og alligevel synde, ville, medmindre de omvende sig, være undergivne hans Fortornelse og Brede. Maa Herren velsigne os og bevare os i Troen, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Præsident George A. Smith og Reiseselskab.

Den 1ste Marts retournerede Præsident Smith med Reisefæller til Jerusalem fra deres Udsigt til det Døde Hav, som i det jødisse Sprog benævnes med forstjellige Navne, saasom Sodoma Søen og Saltssø. Tidligere var dette Hav ogsaa kaldt Asphaltøen grundet paa, at man fandt Asphalt og Bitumen ved dets Bredder. Navnet det Døde Hav stammer af denne Kjendsgjerning, at intet levende Væsen paa Grund af dets Saltboldighed kan op holde sig deri. Denne overmaade store Saltboldighed, der overgaar alle andre Haves, bevirker, at intet Levende kan op holde sig i denne Sø eitheller kan endog den mindste Vegetation trives eller voge ved dens Bredder. Dette foraarsager, at saavel Søen som dens Bredder ere iklædte en død-lignende Skummelhed og kold Ensomhed, der lidet tjener til at opmunstre den videbegjærlige Reisende, som fra Tid til anden kommer for at besøge dette af Naturen saa stedmoderligt begunstigede Sted. En Varsag til dette Hav's umaadelige Saltbed ligge i, at der paa Sydvestkysten findes store Saltbjerge, som i umindelige Tider har forsynet de i Nørheden boende Arabere med denne saa nødvendige Artikel.

Den almindelige fremherstende Mening er, at denne Sø er fremkommet efter Ødelæggelsen af Sodoma og Gomorrah, hvilke Steder paa Grund af deres Indbyggeres Ugudelighed blev omstyrte og forgik i en Svobl- og Ildregn. Og ifølge flere Reisendes Udsagn, som lyder ganske mærkværdigt, kan der endog nu fra Tid til anden sees Røg og tylke Dunster at opstige fra Søen og af og til dannes der nye Revner langs Bredderne. Strabo siger: „Ifølge Indbyggernes Traditioner, skal denne Dal i gamle Dage være Sædet for treten befolkede og florerende Steder, som alle ere opslugte af en Vulkan“. Flere Ruiner af Bygningekvarter ere opdagede paa den vestlige Bred. Chateaubriand, som gjennemreiste denne Egn i Begyndelsen af dette Aarhundrede, har sildret den paa følgende Maade: „Dalen, som omgiver det Døde Hav, bestaar af en Jordbund, der er i Lighed med et Hav, som tidligere har været opsvulmet, men som nu for mange lange Tider siden atter er traadt tilbage til sine Enemærker. Bredderne ere nemlig overtrukne af en saltagtig, tor Mudderstorpe og Flyvesand der ere surede ligesom ved Vol gegang. Her og der staar nogle vantrevne og forkrobbede Buskvæxter, som med Vanstelighed ere fremkomne paa denne torre og ugunstige Jordbund; deres Grene og Blade ere overtrukne af en Saltstorpe, som har opammet dem, og deres Bark og Grene have en røgagtig Lukt og Smag. I Midten af Dalen rinder en lille uanselig Flod, som med en vis Bestemthed baner sig Bei ned til den pestagtige Indsø, i hvilken den efter et kort

Lob udgør sit Indhold. Dens Lob gjennem Sandet kan blot bemærkes derved, at der ved dens Bredder voger en Del Piletræer og Nor, hvilket er et Skjulested for Araberne, hvorfor de angribe de Reisende eller plyndre den stakkels fattige Pilgrim. Saadan er Scenen paa dette Sted, der er saa velbekjendt, og som har været undergivet Himlens Forbandelser. Floden er Jordan og Søen er det Døde Hav; dette Hav gør et imponerende Indtryk paa Vanderen, med de begravne Byer, som hvile i dets Skjod, og som have forgiftet dets Bande".

Den 2den Mars begav en Del af Selstabet, som bestod af President George A. Smith, Eldster Lorenzo Snow og Albert Carrington af de tolv Apostler, Eldster Feramorh Little, Paul A. Shettler, Thomas W. Jennings samt Søster Eliza N. Snow, sig til Oliebjerget for at indvie og hellige Landet til Herren. Landet blev helligt og indviet, og i Forening anraabte de Herren om i hans egen beleilige Tid at gjensænke det "tidlige og sildige Regn", at gjenoprette den tidlige Frugtbarhed i Landet og snarlig at sætte i Udførelse Indsamlingen af Jøderne samt Gjenopbyggelsen af Jerusalem. Alle, som var forenede i Bonnen følte sig storlig velsignede.

Den 3die aflagde de Reisende et Besøg i Omars og El Alssas Moskeer, hvilke begge ere beliggende paa Moriah Bjerg, fordum Stedet, hvor Salomons Tempel stod. Disse Moskeer ligge indenfor en Indhegning, som er 1500 Fod lang og 1000 Fod bred. Den fornemste af disse, som indesluttet af Indhegningen, siges at være den, som blev opbygget af Kalisen Omar i det syttende Aarhundrede. Den er anset for at være opført i en Stil, som er mere kunstmæssig, prægtfuld og storartet end nogen anden Moskees i det hele tyrkiske Rige. Den almindelige Mening er, at den i Pragt langt overgaar Sofia Moskeen i Konstantinopel. Den storartede saracenie Pomp, som saa edelt fremhæves i denne Bygnings Stil, dens talrige Buegange, dens store Kuppel, dens mange prægtige Dekorationer af forstjellige Kunstværker, dens udstrakte Areal, der overalt er brolagt med den fineste forstjelligartede Marmor, den ualmindelige Rethed som man bemærker i alle Gange som fører hen til den og til sidst den Overdaadighed i Klædedragten, som børes tilstue af Tilbederne, der vandre fra og til denne Helligdom, er i Sandhed et af de mest prægtfulde Syn som Mahomedanerne have at fremvise.

Den 5te forlod Selstabet Jerusalem for at begive sig til Damassus, hvilken Keise vilde optage elleve Dage. To af disse Dage blev bestemte til Hvile; det ene Hvilested i Nazareth, det andet ved den galilæiske Sø. Alle de Reisende leve i Nydelsen af en udmærket Hælbred og have paa Reisen været velsignede med smukt Veir, saa deres Leirliv og Vandring tilhest har været en hel Fornielse for dem. En Overrabbi samt tre af hans Venner, i Samtale med Selstabet, oplyste dem om, at Jødernes Antal stadig tiltager i Jerusalem, og at de nyde en bedre Behandling nu end tidligere.

Konferencemødet i Kjøbenhavn,

den 12te og 13de April 1873.

Mødet afholdtes i vort sædvanlige Forsamlingslokale.

De tilstedevarende Brodre fra Zion var følgende: Missionærpræsident R. Petersen; Præsident for Kjøbenhavns Konference P. F. Madson; omreisende Eldster i Konferencen P. C. Carstensen og N. Larsen; C. F. Schade, Præsident for Aarhus Konference og P. Dehlin, Præsident for Malms Konference. Alle Forstandere og Medlemmer i det lokale Præstedomme samt mange Hellige fra de forskjellige Grene i Konferencen tilmeldet et anseligt Antal Fremmede overværede Forsamlingerne.

Af Rapporterne fremgik der, at 64 Sjæle ved Daab vare tillagte Menigheden siden sidst afholdte Konferencemøde. Evangeliet havde paa sine Steder noksaa god Fremgang; paa andre Steder, hvor Læren angaaende Guds Riges Døppelser har været forlyndt i aarevis, ere Folkene mere slove og ligegeyldige, og paa Grund heraf ere ikke Udsigterne for Herrens Værks Udbredelse synderlig lovende. Endel Forfølgelse har ogsaa gjort sig gjældende paa enkelte Steder, og paa et Sted i Særdeleshed blevde vore Missionærer et Offer for en rasende og uvidende Folkehobs voldsomme Behandling og lidet kristelige Afsærd, idet de efter Afslutningen af en Forsamling blevne forfulgte og stenede, hvilket for flere af Missionærerne havde alvorlige Kvæstelser tilfølge. Det er i Sandhed grusomt at høre og lidet hæderligt for vore kristne Medmennesker, at de paa en saadan ugrundet og lovlos Maade anvende Bold mod fredeligsinde og opriktige Mænd, der i al Kjærlighed og Sagtmadighed gaa ud iblandt dem for at formane dem til Omvendelse og belære

dem i Evangeliets rene og hellige Principer. Dog ifølge Kristi Ord skal det være saaledes, og Satan besidder endnu fri Raadighed til at inspirere Menneskehjerterne til det onde.

Forstanderne over de forskjellige Grene vare vel tilfredse i deres Kald som Herrens Lænere og gave deres Medarbeidere et godt Bidnesbyrd for den Flid og Midkjærhed, hvormed de havde virket for Evangeliets Fremme baade med Hensyn til Udbredelsen af vore Skrifter som ved Prædiken og mundtlig Samtale med vore Medmennesker, der ikke vare aldeles døde for Sandheden. Enhver især var villig til at fortsætte denne Gjerning og folte i alle Henseender godt ved at være et Medlem i Jesu Kristi Kirke og en Medarbeider i Herrens Bingsaard.

Enkelte Forandringer blevne gjorte med Hensyn til Missionærerne, idet enkelte blevne forflyttede og andre blevne loste paa det, at de i Sommerens Løb kunde have Anledning til at forhverve sig nogle Klæder og Penge, saa at de, naar Vinteren kom, som bedre egner sig for Missionærlivet og Herrens Værks Fremgang, paavn kunde vore udrustede til at gaa ud og indsamle af den rige Host.

Eldste Carstensen bekræftede Brodrene Vidnesbyrd angaaende Tilstanden blandt de Hellige i Konferencen og sagde, at han gjennem Vinterens Løb havde reist om blandt de Hellige i de forskjellige Grene og afholdt Forsamlinger, hvilke havde været nogenlunde godt besøgte af Udenforstaaende. Han gav tillige Brodrene, som vare stillede under hans Ledelse, et godt Bidnesbyrd for deres Midkjærhed og opmunstrede dem til fremdeles at virke med den samme Iver og Udholdenhed for

denne store og vigtige Sag, der vilde være til stor Glæde og Belsignelse for dem i de kommende Dage.

Alle Autoriteterne hjemme i Zion, i den europæiske og skandinaviske Mission, det lokale Præstekonvent samt den hele kristne Kirke af Sidste-Dages Hellige blevé foreslæede til Opholdelse, hvilke Forlagt, alle med høit oploftet høire Haand blevé enstemmig vedtagne.

En stille og fredelig Mand herslede under alle Forsamlingerne og det gode velindøvede Sangkor sang mange smukke Sange, der vare til stor Glæde og Opmuntring for de Tilstedeværende.

Mange interessante og herlige Principer og Lærdomme blevé fremsatte af Brodrene, hvorfra særligen var bemærkede belærende og indholdsrigre Ord, som udtaltes af Præsident Peterson. Han sagde, at det lod helt underligt i mange Menneskers Øren, naar de hørte os påaftaa, at vi have Profeter, Evangelister, Apostler osv. blandt os; sagde at vores Lærdomme og Principer, omendskjøndt de vare i Lighed med dem Kristus og hans Ejendomme forkyndte i gamle Dage, vare et sandt Anstød i Verdens Øine; beviste af Bibelen, at Profeter, Apostler og andre Mænd med Fuldmagt fra Herren vare nødvendige til Embedernes Forvaltning og til Kristi Kirkes Ledelse; hentydede til de forstjellige Lemmer paa Kristi Legeme, uden at alle Lemmerne vare paa Legemet og være villige til i Forening at arbeide for dets Opholdelse, var dette usfuldkomment og kunde ikke bestaa; sagde, at største Delen af Jordens Indbånere kaldte sig Kristne, og dog levede de i Uenighed og ønskede hellere at nedrive hverandre end i Forening og med indbyrdes Kjærlighed at op holde hverandre.

Han talte derpaa om, at Paulus havde suet ind i den tredie Himmel og

der hørt usigelige Ord, som han var forbudt at omtale; talte om, at Johannes den Døber var den største Mand, som nogensinde var født af en Kvinde, denne Mand var Jesu Forløber og prædilede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse.

Derpaa gjorde han nogle overmaade interessante Bemærkninger med Hensyn til George A. Smiths Reise til Jerusalem samt om Jødernes Indsamling til denne deres Stad, som de paany skalde gjenopbygge. Zion var formedelst de Helliges Bonner og deres forenede Flid og Bestræbelse bragt til at blomstre som en Rose og paa samme Maade vilde det ske med Jerusalem; thi de Ketsærdiges Bonner formaaede meget hos Herren. Talte om den falske Profet og Dyret, som skalde opståa i de sidste Dage og om de forstjellige Sekters Baklen i deres Læresætninger. Den falske Profet skalde gjøre mange Legn for de Ugudelige og Vantro i de sidste Dage. Denne Profets Efterfølgere skalde faa Mørker i deres Pande, de, som derimod intet Mørke havde, vilde blive udstødt af Samfundet, og være udenfor sammes Nettigheder. Ingen, som havde dette Mørke, vilde komme frem i den første Opstandelse. Den falske Profet vilde levende blive fastet i Ildsoen og paa lignende Maade vilde det ske med Djævelen, naar hans Herredomme var tilende. Mange grusomme og radselsfulde Blager vilde komme over Menneskægten i de sidste Dage paa Grund af dens Ugudelighed og Vantro. Præsidenten sluttede sine interessante og opbyggende Bemærkninger med at anspore de Hellige til Trofasthed i Evangeliet.

Efterat Konferencens Forhandlinger vare tilendebragte til Alles Glæde og Tilsfredshed foresloges den sluttet til ubestemt Tid, hvilket Forlagt enstemmig anerkjendtes.

Om Aftenen den 14de agholdtes et
Præstemøde, hvortil alle Brødrene vare
indbudne. Bionsbrødrene talte og op-
munstrede til, at vi alle i Forening fulde
arbeide med det ønde Formaal for Gud at

opbygge Guds Rige, og fremme Herrens
Gjerning paa Jorden; thi dette var et
Arbeide, som vilde gønne os saavel time-
lig som evig Belsignelse.

Korrespondance.

Salt Lake City, den 15de Marts 1873.

Præsident K. Peterson.

Rjære Broder!

Deres hærlomne Breve samt Aviserne
ere i rette Tid komne mig ihænde, og
jeg er Dem meget taknemmelig for de
sendte Smaanyheder fra Danmark; det
er altid interessant at høre lidt om sine
Venner hinsides det store Høv, saameget
mere som man ikke kan vente at se dem
alle heroppe i den nærmeste Fremtid.

Jeg har paabegyndt dette Brev til
Dem, Broder Peterson, for at opfylde
Deres Ønske at høre fra mig, men det
er et vanskeligt Arbeide at skrive Breve i
denne Tid, da Telegrafen og Pressen
skynde sig at løbe med enhver lille Ny-
hed hele Verden rundt, inden man faar
Tid til at dyppe sin Pen og samle sine
Tanker. En Ting haaber jeg dog at
kunne meddele, som den standinaviske
Presse enten ikke ved eller ikke vil for-
tælle, nemlig at de Hellige i Utah nyde
Fred og Lykke, at deres Arbeide krones
med Held, og at deres Tro paa Evangeliet
og deres Lælid til Forsynet vojer
Dag for Dag. Naar Aviserne fra Østen
kommer herop, have vi den Fornsielse at
læse om Mormonernes Forbitrelse mod
de Fremmede, om deres Fortvidelse over
de strappe Forholdsregler Kongressen drøf-
ter, om deres Had mod Præsident Grant,

om deres forestaaende Udvandring til
Mexiko, Sandwichøerne eller — til
Maanen, osv. i det Uendelige. Vi tage
ingen Notitie af alle disse Nøverhistorier,
thi vi ere saa vante til at blive bagva-
stede og ved, at det kun er Blaffen med
lost Krudt af vores politiske Opponenter,
der søger at fremme Regjering og Folk
for at opnaa deres egne Diemed. De
Hellige i det Hele tage ikke Del i disse
politiske Rivninger; de overlade den Sag
til Præsident Young, vores Delegerede i
Washington, vores Redaktører og nogle
saal Andre, men det maa man indrømme,
at disse Mænd ere utrættelige i deres Ar-
beide for vor hellige Sag.

I asvigte Vinter have vores Fjender
været ualmindelig virksomme og driftige,
thi de havde en god Støtte i Præsident
Grant, som paa Grund af nogle hykle-
ristiske Embedsjægeres løgnagtige Fremstil-
linger tog asgjort Parti mod os. Et det
Polygami disse Mænd ere saa oprorte
over? Nei paa ingen Maade. Mr. Clag-
gett fra Montana f. Ex. var først ivrig
Demokrat og en Forkæmper for Horace
Greeley, der fornødig døde. Da dette
Parti rog i Lyset, idet mindste for Die-
blifiket, blev Claggett ivrig Republikaner
og kæmpede for Grant, og da hans Tid
netop var udlobet som Delegat fra Mon-
tana, tænkte han at holde sig paa Toppen
af de politiske Bolger ved at hugge los-

paa Mormonerne, for mulig at faa Gouvernørposten i Utah. Grant var da ogsaa villig nok dertil og udnævnte ham, men Senatet har indtil Dato ikke villet berørste hans Udnævnelse.

Merritt, Delegat fra Idaho, er et værdigt Sidesyklie til Claggett hvad Tendens og Formaal angaaer. General Negley fra Pennsylvanien onstede af faa Koncession paa Anlæggelsen af en Jernbane fra Utahs Sydbane op til Minerne, hvilket ikke var mere eller mindre end en snu anlagt Plan til at svindle Regjeringen i store Skala. Andre Regnemestere blottede hele Føretagendet, og det gif ogsaa i Lyset.

Dr. Newman, som har Nederlaget fra August 1870 at henvne, var virksom som en Myre for at faa Mormonerne fordrevne eller udryddede; han gif omkring i Kongresssalene og hvilste Medlemmerne i Dret (det samme gjorde forresten Grant), men takket være Forsynet, alle disse „kristelige“ Planer blevne afsvendte. Alle disse Mænd, tilsigemed flere jeg ikke kan omtale, blive nu — det vil sige bagefter — trukne ubarmhjertig tilvands af Presseen overalt i Staterne.

Mit Brev vilde blive altfor langt, om jeg skulle dvæle omstændelighed ved disse Ting. Kort sagt, denne Gang, som hver Gang, triumferede Herrens Sag og vore Hjender staa slagne, blottede og vanærede som altid. Vi aande efter friit; Handel, Bjergværksdrift og al Trafik vil faa nyt Liv, Kjøbmænd og Kapitalister af andre Troshjæfndelser se etter Fremtiden med Haab imøde, thi Ingen maa tro, at disse Fremmede eller Hedninger onstede disse voldsomme Forholdsregler Held; det er i det Høieste neppe tyve Mand, der med et fælles Navn kaldes „Ringen“, som have affstedkommert hele Spetaklet.

Da Billen ikke gif igjennem, raabte

disse Straalehalse strax, at Præsident Young havde kjøbt Kongresmændene; men et ansæt New Yorker Blod tog strax til Gjenmæle og sagde: „hvad man end vil bestylde Mormonerne for, en Ting maa man lade dem — de have rene Hænder i dette Stykke, thi i denne Tid, da alle Bestikkelsler angives og komme for Dagen, er der ikke En som har tænkt paa at bestylde dem for saadant, saalænge Kampen stod paa“.

De har sagtens seet, at vor gamle Ejende General Edw. P. Connor ligeledes har Haab om at blive betroet Gouvernørposten i Utah; men det stal dog siges til hans Ros, at han fortryder sin Fortids Daarstab. Han har erklaaret, at han er træt af at kæmpe mod Mormonerne og esterat have overladt Bladsen til Andre, og med mere Ro iagttaget Kampen, har hans Meninger forandret sig til vor Gunst. Da Præsident Young ifjor blev arresteret, tilbød Connor at gaa i Borgen for ham med alt hvad han eiede. Det kunde jo ogsaa hænde, at hans store Interesse i Utah-Minerne er lidt Skyld i hans Omvendelse — det er Tilfælde med saamange Andre: Penge, Penge er Dagens Løsen, eg for at erholde disse vilde man snart sluge Mormonerne, snart lade dem i Fred, alt estersom Udsigten til Binding gestalter sig. Som et Bevis paa hvor stor Tillid man har til Mormonernes Tolerance og Godmodighed kan jeg melde, at baade Claggett og Merritt ankom hertil Byen igaac for at opslaa deres Bopæl blandt det Folk, de saa flammelig have besøjet.

De ser, Præsident Peterson, dette er ikke et Prædikebrev; jeg har med Forsæt undladt at udbrede mig over religiose Principer, thi det mener jeg De selv og deres Brødre i Tjenesten kunne gjøre fuldt saa godt som jeg. Det forekommer mig næsten som om jeg er kommen udenfor

min Missionærsvirksomhed siden jeg kom hjem, endskjønt jeg ved godt det burde ikke være saa. De Gode blandt de Hellige er lykkelige ved at se Rigets Vægt og bidrage Sit til at opbygge samme, hjemfamle de Fattige fra Udspreelsen osv. og saadanne have et levende Haab om Fremtids Held og Velsignelse. Andre desværre sloves i deres Paapasselighed, lidet Skibbrud paa Troen og kunne ikke længere se Guds Rige, fordi Sindet er udelukkende optaget med Higen ester Formu. „De, som trakte efter at vorde rige, falde i Fristelse og Snare, og nedsenkes i Øbelæggelse og Fordærvelse; derfor, da Nogles Lyft stod til Pengegjerrighed, fore de vild fra Troen og have gjennemstunget sig selv med mange Smerter“. Omrent saaledes var Apostelen Paulus's Mening i hans Lid, og Sand-

heden deraf bekræfter sig atter i vore Dage. Ogsaa vor Frelser omtaler Rigdoms stadelige Indflydelse i Varabelen om Sædemanden: „Men den Stæd, som er saaet blandt Tornene, er den, som hører Ordet, og denne Verdens Bekymring og Rigdoms Forsørelse kvaeler Ordet, og det bliver uden Frugt“. En Ting er vist: Velstand og Udsigt til Velstand er de Helliges farligste Fristelse.

Maa Herren velsigne Dem og Brodrene i Ebens Arbeide for Sandhedens Sag. Jeg formoder De længes hjem nu, De har været saalænge borte, og jeg haaber jeg skal have den Glæde at hilse paa Dem og Br. Peter F. naar første Emigration ankommer. De bedes at hilse Søstende af mit Velhedsstab fra Deres i Bagten forbundne

— P. O. Thomassen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 222).

Bed dette Sagens Vendepunkt var det, at de tolv Apostler besluttede at sende Eldsterne Orson Spencer og Samuel Brannan til Guvernør Ford. Disse Mænd efterkom Opsordningen og blev meget venstabeligt modtagne. Guvernen indførte dem til Ex-Guvnør Reynolds. Brodrene havde en lang Samtale med disse Mænd, som paa en meget fri og utvungen Maade udtrykte sig angaaende de Fordomme, der vare saa fremherskende blandt Befolningens i Staterne mod de Sidste-Dages Hellige.

Guvnererne blev ansogte om at bruge deres Indflydelse, saavel i officiel

som i personel Henseende, for at modvirke disse ugrundede Fordomme. De fremsatte Modvendigheden af at ophøre med at samles til et Sted og opponerede mod Broder Spencers Forslag, om at udloje „Anti-Mormonerne“ fra Hancock County. De sagde, at det var de Helliges politiske Indflydelse, som havde opvakt Folkets Forbitrelse mod dem. Ex-Guvnør Reynolds sagde, at han i offentlig Tale havde forsøgt at formindskе den antagne Mening om de Helliges mange Feilgreb; men Folket havde paa en raa Maade opponeret mod ham og anklaget ham for at være en „Mormon“.

Gouvernor Ford bemærkede, at han vilde ikke stole paa de bedste Soldater i Staterne, naar det gjaldt at forsvare „Mormonerne“. Han troede fuldt og fast, at de ved et Sammenstød vilde gaa over paa Pobelens Parti, ja han vilde ikke engang stole paa General Hardin. Han ansorte videre, at den Fremgangsmaade som Gouvernor Boggs af Missouri havde anvendt mod Joseph Smith, var i det Hele taget ulovlig og barbaros. Han lovede ogsaa, at han aldrig skulle gjen-tage den Uddrivelse og Forjagelse, som vare blevne de Hellige tildel i Missouri. Ved samme Lejlighed fornhyedes et tidligere Lovste, om aldrig at lægge Beslag paa Kirkens Ledere grundet paa ulovlige Arrestordrer og udsætte dem for at blive snigmyrdede i Lighed med Joseph og Hyrum Smith; dog paa samme Tid tillagde han, at hans officielle Indflydelse kun var nominal!

Eldste Spencer gjorde Gouvernor Ford opmærksom paa, at det var de Helliges Hensigt, saasnart som Templet var

færdigt, at oprette Nybygder i de fjernere Egne af Landet, og at de vare rede til hvilket som helst Dieblis, dersom deres Ma-boer vare villige til at afskøbe dem deres Ejendele at sælge disse og iværksætte deres Bortflytning.

Den Rapport, som Eldste Spencer fremlagde for Brodrene, var i Sandhed af et bedroveligt Indhold. Ifølge to Gouvernørers Vidnesbyrd var fri Religionsøvelse — hvad angik Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige — tilende i Illinois.

Præsident Young samt hans Brodre af de tolv Apostler kom til sammen i et Raad for at drøfte og raadslaa angaaende de Helliges mislige Stilling i Hancock County. Da Konstitutionen, grundet paa Mangel af ærlige Lov-Håndhævere, var aldeles kraftlos til at yde dem nogen Beskyttelse, fandt de det visdomsfuldt at strive til de Forenede Staters Præsident og til alle Gouvernører i Unionen med Undtagelse af Missouri. Brevet lod som følger:

(Fortsettes).

Blandinger.

Drs. Maj. Kongen og Dronningen af Sverig Norge ville ifølge Aftonbl. blive kronede den 12te Mai.

— I Midten af Mai ventes den russiske Tronfolgers og Gemalindes Besøg ved det engelske Hof.

— Arbeidsstandsning i Berlin. 3000 berliniske Skomagersvende have for sjorten Dage siden besluttet at nedlægge Arbeidet, efterat Mestrene have afslaaet deres Fordring om en Lønningsforhøielse af $33\frac{1}{2}$ pr. Et.

— I Leicestershire have 20,000 Arbeidere i Kulgruberne striket og forlange højere Lon.

— I Rusland er der for Tiden 142 Theatre, hvoraf de fleste ere Træbygninger. Da Byernes Antal i det europæiske Rusland er 2,800, viser det sig heraf, at kun hver 20de By har et Theater. Ikke engang alle Gouvernementshovedsteder

have Theatre, og naar der i Marledstiden indfinder sig omreisende Trupper, maa disse, saa godt det lader sig gjøre, indrette sig i Lader og Pakhus.

— Forsædeligt Mord. Fra Sundsvall strives: En strækkelig Ugjerning forøvedes forleden Dag i vor Byes nærmeste Nabostab. Snedker Johan Eriksson Østlund havde længe ført et udsvævende og uregjerligt Liv og været bekjendt for med Haardhed at behandle sin Hustru og sine Børn, mod hvem han i den sidste Tid havde udstødt Trusler. Det vakte deraf Opmærksomhed hos omboende Folk, at Doren paa Østlunds Bolig hele Formiddagen den nævnte Dag var lukket, og at Ingen gik ud deraf. Ved Middagstid besluttede deraf Naboverne at stasse sig Underretning om Forholdet, men de blev ikke indladte trods gjentagen stærk Bansen paa Doren. Denne blev da oprudt, og de Indtrædende mødtes af det forsædeligste Syn. Lige ved Tærselen laa en 7 Aars Dreng med hele Baghovedet knust. I Sengen laa Østlunds Kone og en treaarig Dreng, begge døde og med kløvede Hoveder, og i Buggen et fem Uger gammelt Barn, ligeledes med knust Hoved. I et indre Værelse laa Østlund paa en Sofa med en 5 Aars Pige hos sig, den Sidste blodende af et Saar i Æssen. Østlund vendte sig mod de Indtrædende med det frække Spørgsmaal, om det var dem, der havde dræbt hans Kone og Born. Der sendtes strax Bud til Byen efter Politihjælp, og imidlertid bandtes Hænder og Fodder paa Østlund, som flyttedes ud i det Værelse, hvor de Myrdede laa. Det gyseelige Syn syntes ikke at røre ham det Ringeste; han forlangte endog Mad, og paastod stadig, at han Intet vidste om de forvede Mord, som vare begaaede, medens hansov. Dette fastholdt han stadig, endog efterat han af Politifuldmægtig Hillman var ført ind til Byen, uagtet Alt vidnede mod ham. Forst Kl. 5 om Morgen den næste Dag, efterat Østlund var forhört hele Matten, har han i et Udbrud af Utalmodighed over de besværlige Spørgsmaal, men uden Tegn til Anger og Samvittighedsnag over sin forsædelige Gjerning, bekjendt, at han er sin Hustrues og sine tre Borns Morder. Udspurgt om Bevæggrundene til Forbrydelsen svarede Østlund, at han havde levet i stadig Uenighed med sin Kone, hvis øgetestabelige Trostab han betivlede. Hvad de myrdede Born angaaer, som Østlund siges altid at have behandlet med Ligegyldighed, syntes han, at han gjorde dem en Welgjerning ved at gjøre en Ende paa deres Liv, da de ikke længere havde nogen Moder.

In hold.

	Side.		Side.
Tale af Orson Pratt	225	Lidt af vor Kirles Historie	238.
Redaktionens Bemærkninger	232.	Blanding	239.
Korrespondance	236.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. E. Bording.